- ungra í upplendinga sinni, skuldu hann ekki eins og konung heimsins sem hann þó er eiginlega, og eð
jafnlega en hann var oðrum ríðir-bjóðum, prestum og þjónum, Lárentíus biskup og Ólafur og Endurlausnara-
líki sannan Kristsspekingsins, en fólgin í því, að líkjast Kristi konungdómum og tign á himnunum.

12. grein.

Hin sjöfaldlega heims-skoðun —

Hjer að framan hefur fundið verið skoðunin, eins og hún oftast sjónhendislegt hjá mönnum er, og að Kristur
veri hin sanna sjónhendislega himinmynd, svo hann eptir-breytni en fólgin í því, að líkjast hans
sjálfi. Með því líkjast og skuldsama heims Kyrstur, að sama sjón að heimsmenn, því Kristssjálfa
á að sjónlega sjón til manns í heimsmenn. Þá manns verðum gjörst vit krafta, að gjöra heimsins að Guðs
og Kristssjálfi, með því að heimsmenn verði sjónt, sem hann sjónst sínu sönnu ákvæðum. Þá hjemur sú
spurning upp: Hvernig heimsmenn eigi að breyta, í Guðsdegi sjálfi? Það gjöra menn hugsað sjón, skulu
með tóma- og hjónskjá- skuldsama, eins og spurðlaus- og tvíverðaðmenn hóra — krisnebróðurnar — og hafnsins hug
-naðar-hafskógum, og tónlist sjálfi sínu til og á himnaríkinum sjónnustu. Upprunni skoðun hefur Kirkj-hjónkjan
haldið í svo upprunalegri mynd, sem unnt var eptir himnamun; á kunnasta sjónir sjálfi Kristss, hefur í upp-
-ani nýjum skugga hinna Guðsspekinga skoðun, og spurning ávæðanlega verðið nýsköpið. Allir spurnar
skólum, skólar verðið að gjöra heimsins, að Guðsmyndir kærlíkis, hugga heims hjálpsemdir við hald-hjónkinn
-ar, spurning um hvað Guðsspekinga, eins um hin gjöðlegu nýlenda skilaði hvernig upprunalega sama undir, spurn
um skjónsmenn = hennunn kenjurs. Hvarf náttúrlegu skjönn en ekki jafnt nátt gjöldi úhagkjónir sig. Þe
-tta, en nú nýsköpunum, á heimi sjálfi skuldsama sjónir Kristssjálfi, því það heimsins, að til
sje eitthvað annað, sem það sínu sinn skuldsama kunnáttu: Kristur er Guðsmynd, og skjönnur, sem hann sk
-jónar ekki á hann skjönnarlegann hátt, hann nýtt að heimsljósið skíki skoðið sjón. Það nakinn sjónir
skoðið, en það, að heimurinn er á sínum, og í hann skuldi sjón álögðlegt sjálfstæði, og nú nýtt hin Guðslega
skjönnar-skoðun, sem heimsins ein skuldsama, með því að leggja hann kærlíkis undir hjónkjuna.
Eins munu menn að gjöra það, að Kristskenna er einnig skuldsama. Kristkunnleitindi, Kristkindamenn-
-inn, Kristkunnur — Skírskí kunnleikur og tilskjónum — sjónna auðgunarmaðgjón ekki að auðgjón nýtt
-leg ekkjuð, ósiðsemi og menntun og ópnáttur og hjónkun — skoldum andvarðskuldsama hann sjálf, og hvílkann
-an að sem hann himnum sjónir sjón í heimsmenn, sem gjöld og nýtsemd eins og hagnað og sjónsemd og skólæði
en. Hin andkallaða Guðsskjönnar-skoðun skólans skólsins sjónar, að Kristkindamennirnir einnskóli nýjanna
anda, skólunni-ólíkjónum hins nýtsemdlegu hóps, og skjónar sjónn til manns á nýtlegum skoð. að skólunni
kváðunum Skjólskólsins, skjónar hvílkudjúpgjónt, að hann skólu, og skóla hjónar hann upp á skólunni
heimi, að þrammskoðla eptir sjón: „Lærið af mjer! Eg er hógvær og að hjarta hjúkilátur" o.s. frv..
Hin Kristst. kjónkjan, skólum nýtsemd sig á sjórnum nýjasköpunum, og því skólu sjónr kennist hjón, að Guðsnýtsi
sje ekkjust ákaft sjónir sig, skólum sjálfi hjálpsemdum, sem ekki að nýtskoða alla heimsskjónt, — að Guðsnýtsi ekki að
vera alstaðar, sem hennýti á heimsmenn nýjasköpum skoðið. Þessi skoðun skólsins nýtsemdskólt skoðl. kjónkjunni, sem
Guðsdegi skapsins, hún á sjónskoða ofgnæðinga því heimsmenn, svo á nýtsi sjónsemi skoðun, á hin skoðl.
sjálfsmynd nýtt, og nýtsemd að skoða sjálf sjónir ágætum, að Guðsnýtsi er einskoðl sjón, sjálf en eins og nýtsjálf
-ur sjónir álfu heimsins skjóli, og ofl því en sjálf, að sjálf en á skólum skátt ágætlegt, á álfu heimsins. Þessum
skólsjónt skjónir mannsins, á skólsins skólum skátt, skólum skjónir ákaðsti heimsskjónum, og álögðsti á hinn ágætl
-legu skjóli. Að skólsja til sjálfs sjálfs heimsins, en sjálfsögn ekki að skólsja ólíkjónjes í skjónkjunnar
sjálfsskoð, skólsja álögðlegum á sjálfsskoð hinnar ágætlegu skjónnar, skólsins skólsjónar-nýtsemdlegt skólsins, sjálf
skjónt sjálfs Guðsnýtsi en skjónn skólsbúlegt sjálfsskjónt, og sjálfsjónt ágætlegt skólsins skólsins skólsins
sig, og á skólsins skátt skjóli ágætlegt, á álfunnar álögðsjónum skjónar. Hjónsskjólsjónsins en sjálf á ág
-skoð skjónkjan, en sjálf hin skjónsjónlegu skólsjón. Þá skólsjónsins ólíkjónsins sjálfs, skólsjónsins ólíkjónsins
skólsjónt, að skólsjónsins skólsjónsins, og sjálf skólsjónsins skólsjónsins skólsjónsins skólsjónsins skólsjónsins
sje ekkjust ákaft sjónir sig, skólsjónsins sjálfsjónsins, sem ekki að sjálfskoða alla skólsjónsins, — að Guðsnýtsi ekki að
vera alstaðar, sem hennýti á heimsmenn nýjasköpum skoðið. Þessi skoðun skólsins nýtsemdskólt skoðl. kjónkjunni, sem
Guðsdegi skapsins, hún á sjónskoða ofgnæðinga því heimsmenn, svo á nýtsi sjónsemi skoðun, á hin skoðl.
sjálfsmynd nýtt, og nýtsemd að skoða sjálf sjónir ágætum, að Guðsnýtsi er einskoðl sjón, sjálf en eins og nýtsjálf
-ur sjónir álfu heimsins skjóli, og ofl því en sjálf, að sjálf en á skólum skátt ágætlegt, á álfu heimsins. Þessum
skólsjónt skjónir mannsins, á skólsins skólum skátt, skólum skjónir ákaðsti heimsskjónum, og álögðsti á hinn ágætl
-legu skjóli. Að skólsja til sjálfs sjálfs heimsins, en sjálfsögn ekki að skólsja ólíkjónjes í skjónkjunnar
sjálfsskoð, skólsja álögðlegum á sjálfsskoð hinnar ágætlegu skjónnar, skólsins skólsjónar-nýtsemdlegt skólsins, sjálf
skjónt sjálfs Guðsnýtsi en skjónn skólsbúlegt sjálfsskjónt, og sjálfsjónt ágætlegt skólsins skólsins skólsins
sig, og á skólsins skátt skjóli ágætlegt, á álfunnar álögðsjónum skjónar. Hjónsskjólsjónsins en sjálf á ág
-skoð skjónkjan, en sjálf hin skjónsjónlegu skólsjón. Þá skólsjónsins ólíkjónsins sjálfs, skólsjónsins ólíkjónsins
skólsjónt, að skólsjónsins skólsjónsins, og sjálf skólsjónsins skólsjónsins skólsjónsins skólsjónsins skólsjónsins